

μουρίδα, προβατίνα. 3) Τὸ θαλάσσιον ὕστρεον Κόγχη τῆς Ἀφροδίτης (Concha venerea) τῆς οἰκογ. τῶν Ἀφροδιτιδῶν (Veneridae), ἡ χοιρίνη τῶν Ἀρχαίων Πελοπ. (Καρδαμ. Οἶτυλ.) Συνών. βασκαντήρα 2, βασκαντούρα, γουρούνα 5, γουρουναδέλα, γουρουνάκι 4, γουρουνακίδα, κλάστρα, μαρίτσα, ματοπιιάστρα, σβυρνιά, τζεμπουτζίκι. 4) Τὸ φυτὸν Ἑλμινθία ἡ ἐχινοειδής (Helminthia ἢ Pteris echinoides) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae) Πελοπ. (Κλειτορ. Μεσσην.) Συνών. ἀγριοζοχός, γουρουνάκι 11γ, μπαμπανιά, χοιροβότανο, χοιρολαίμι, χοιρόχορτο. 5) Τὸ φυτὸν Κυκλάμιον τὸ νεαπολιτανικὸν (Cyclamen neapolitanum) τῆς οἰκογ. τῶν Ἑρκανθιδῶν ἢ Πριμουλιδῶν (Primulaceae) Πελοπ. (Γορτυν. Λακων.) Συνών. εἰς λ. γουρουνίδα 2. 6) Τεμάχιον ξύλου σφαιρικοῦ χρησιμοποιοῦμενον εἰς τὴν ὁμώνυμον παιδιὰν γουρουνίτσα Πελοπ. (Βέρβ. Δυρράχ. Κοπιν. Κυνοῦρ. Μαντίν. Σκορτσιν.) Συνών. γουρούνα 8. 7) Εἰδος παιδιᾶς (βλ. γουρούνη 10) Κεφαλ. Πελοπ. (Αἶγ. Ἀρκαδ. Ἀρν. Βασαρ. Βέρβ. Βερεστ. Γαργαλ. Δυρράχ. Ζελίν. Καλάβρυτ. Κερπιν. Κλειτορ. Κοπιν. Κορινθ. Κυνοῦρ. Λακων. Λάλ. Μάν. Μεσσην. Σκορτσιν. Στεμνίτσ. Συκιά Λακων. Τριφυλ.) Στερελλ. (Λαμ. Ναύπακτ.) 8) Ἑτέρα παιδιὰ παιζομένη ὡς ἐξῆς: Εἰς τῶν παικτῶν γίνεται μάννα, ἡ ὁποία, ἐγκλείουσα ἐντὸς τῶν δύο προτεταμένων παλαμῶν τῆς ἐν χαλίκιον, περιέχεται τοὺς κύκλῳ ἱσταμένους παίκτας, ἔχοντας ὁμοίως ἐγκλείστους καὶ προτεταμένους τὰς παλάμας, καὶ ἐμβάλλει κρυφίως ἐντὸς τῶν παλαμῶν, ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, συνήθως τοῦ μᾶλλον εὐνοουμένου, τὸ χαλίκιον. Ἐξακολουθεῖ ὁμοῦς νὰ περιφέρει τὰς παλάμας κλειστάς καὶ εἰς τοὺς ἄλλους πρὸς ἐξαπάτησίν των, ἵνα ὁ λαβὼν τὸ χαλίκιον, ἀπασχολουμένων τῶν λοιπῶν, εὖρη τὴν κατάλληλον περίστασιν καὶ φύγῃ ἐκ τοῦ κύκλου χωρὶς νὰ τὸν ἐννοήσουν, διότι, ἂν κατορθώσῃ νὰ τὸν ἐγγίσῃ τις διὰ τῆς χειρὸς, ὀφείλει νὰ ἐπιστρέψῃ τὸ χαλίκιον εἰς τὴν μάνναν, διὰ νὰ ἀρχίσῃ ἐκ νέου ἡ διαδικασία τῆς παιδιᾶς. Ὁ κατορθῶν ὁμοῦς νὰ διαφύγῃ ὀνομάζεται γουρουνίτσα καὶ ἱσταται μακράν. Ἀκολουθῶς ἡ μάννα μυστικῶς προτρέπει ἕνα ἕκαστον τῶν λοιπῶν νὰ λάβῃ οἰονδήποτε ὄνομα θέλει, εἴτε δένδρου εἴτε καρποῦ εἴτε ἄλλου ἀντικειμένου, λαμβάνει δὲ καὶ αὐτὴ ἐν ὀνόμα. Τούτου γενομένου καλεῖ τὴν γουρουνίτσαν νὰ προσέλθῃ, διότι ἤλθεν ἡ μάννα τῆς καὶ ἔφερεν εἰς αὐτὴν πολλὰ καλὰ. Τότε ἡ γουρουνίτσα καλεῖ ἕνα οἰονδήποτε, ἐκφέρουσα ψευδώνυμον, καὶ ἐὰν μὲν τὸ ὄνομα τύχῃ νὰ εἶναι τῆς μάννας, πηγαίνει πρὸς αὐτήν, ἐὰν ὁμοῦς εἶναι τινος τῶν παικτῶν, ὀφείλει οὗτος νὰ σπεύσῃ πρὸς τὴν γουρουνίτσαν καὶ νὰ τὴν φέρῃ ἐπὶ τῶν ὤμων εἰς τὴν μάνναν εἰς τὴν ὁποίαν παραδίδει τὸ χαλίκιον. Οὕτω δὲ ἐπαναλαμβάνεται ἐξ ἀρχῆς ἡ παιδιὰ Πελοπ. (Γορτυν. Μαντίν.)

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γουρουνίτσα Πελοπ. (Ἀρκαδ.) Γουρουνίτσες Πελοπ. (Ὀλυμπ.)

γουρουνίτινος ἐπίθ. Κέρκ. γουρ'νίτινος Κέρκ. Παξ.

Ἐκ τοῦ οὗς. γουρούνη καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίτινος.

Γουρουνίστικος 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν. : Πᾶρε βάγιο ἀπὸ τῆ βαγιφόρα, μαυρομάνικο μαχαίρι, νὰ κόψετε τὸ ρῖμμα τ' ἀνθρωπίτισιν, τὸ γουρ'νίτισιν, τὸ γιδίτισιν (βαγιφόρα = ἡ ἐορτὴ τῶν Βαίων, ρῖμμα = ἡ δ-

φθαλμικὴ ἀσθένεια πτερύγιον ἐξ ἐπώδ.) Κέρκ.

γουρουνοασβός ὁ, ἐνιαχ. γουρουνόασβος Λεξ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὗς. γουρούνη καὶ ἀσβός.

Τὸ θηλαστικὸν Τρόχος ὁ χοιροειδής (Meles taxus) τῆς οἰκογ. τῶν Ἀρκτιδῶν (Ursidae) ἐνθ' ἄν. Συνών. ἄρκαλος, ἀσβός, ἀσβούδι, ἀσβούνη, μπουρσοῦκι, ὕστριγκας.

γουρουνοβασιλικός ὁ, Πελοπ. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Δίβρ. Ἡλ. Μεσσην. Τριφυλ. κ.ά.) γουρ'νοβασιλικός Πελοπ. (Βάλτ. Γαργαλ. Δίβρ. Κοντογόν. Μαργέλ. Μεσσήν. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. Πυλ. κ.ά.) Οὐδ. γουρ'νοβασιλικὸ Κ. Μαρίν., Ν. Ἔστ. 2 (1928), 258.

Ἐκ τοῦ οὗς. γουρούνη καὶ τοῦ ἐπίθ. βασιλικός.

Τὸ περὶ τοὺς νεφροὺς τοῦ χοίρου λίπος ἐνθ' ἄν. : Πῆρα λιγούλη γουρ'νοβασιλικὸ δανεικόνε, γιὰ νὰ τηγανίσω δγγὺ ἀβγά Πελοπ. (Γαργαλ.) Τὴ γουρ'νόφουσα τὴν πλένουμε καλὰ καὶ στερνὰ τὴ γιομάμε γουρ'νοβασιλικό, ποὺ τὸν ἔχουμε γιαιτρικὸ Μαργέλ. Τὸ γουρουνοβασιλικὸ τὸν ἔχω φυλαμένονε σὲ νιὰ στάμνα, γιὰ νὰ φκειάσουμε καὶ κᾶνα γλυκὸ Πελοπ. (Δίβρ.) Κρατήσανε κι ἄλγεωτο καμπόσο γουρ'νοβασιλικὸ καὶ τὸ σιγουρέψανε γιὰ γιαιτρικὸ Κ. Μαρίν., Ν. Ἔστ. 2 (1928), 258. Συνών. βασιλικὸ ξύγγι (εἰς λ. βασιλικός Α3), ἀπάκι. Πβ. καὶ εἰς λ. ἀνάλατος Β4β.

γουρουνοβδομάδα ἡ, Ζάκ. γουρ'νοβδομάδα Πελοπ. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Δίβρ. Κοντογόν. Παιδεμέν. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὗς. γουρούνη καὶ βδομάδα.

Ἡ πρώτη ἐβδομάς τῶν Ἀπόκρεω, ἡ τοῦ Ἀσώτου, κατὰ τὴν ὁποίαν σφάζονται οἱ χοῖροι ἐνθ' ἄν. : Ἀπὸ Δευτέρα ἔχουμε τὴ γουρ'νοβδομάδα καὶ δὲ θὰ μείνει γουρούνη γιὰ γουρούνη ζωντανὸ Πελοπ. (Κοντογόν.) Συνών. γουρουναποκριά, γουρουννοκυριακή, γουρουννοσκότωμα, γουρουννοσφάγισμα, γουρουννοσφαξιά, χοιροσκοτώματα, χοιροσφάγια, χοιροσφαγιές, χοιροσφαξιά, χοιροσφαξίματα.

γουρουνόβηχας ὁ, Πελοπ. (Μεσσην. Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γουρούνη καὶ βῆχας.

Βῆξ ἰσχυρὸς καὶ διαρκὴς ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀλεπόβηχας 1, γαιδοῦροβῆχας 1, κορακόβηχας, σκυλλόβηχας, χοιρόβηχας.

γουρουνόβולי τό, Νάξ. (Φιλότ.) ὀουρουνόβולי Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γουρούνη καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -βόλι.

Πλήθος χοίρων ἐνθ' ἄν. : Μουρέ, εἶδα ὀουρουνόβולי 'ν' ποὺ τσ' ἀκ'λουθᾷ τῇ σκρόφας εὐτεινῆς! Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Συνών. γουρουννοθέμι, γουρουννομάζωμα, χοιροβόλι.

γουρουνοβορός ὁ, ἐνιαχ. γ'ρουνουβορός Θεσσ. Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τῶν οὗς. γουρούνη καὶ ὀβορός.

Ἡ μάνδρα τῶν χοίρων ἐνθ' ἄν. Συνών. γκούτσα, γουτσινοκούμασο, γούβα 6ε, γουρουνα-

